

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

7 januari 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, GEZONDHEID EN GEZIN

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de toegankelijkheid voor doven en slechthorenden tot de publieke dienstverlening via de Vlaamse infofoon

Met redenen omklede motie

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin

Woensdag 7 januari 1998

VOORZITTER : Mevrouw Trees Merckx-Van Goey

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.02 uur.*

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de toegankelijkheid voor doven en slechthorenden tot de publieke dienstverlening via de Vlaamse infofoon

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Van Cleuvenbergen tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de toegankelijkheid voor doven en slechthorenden tot de publieke dienstverlening via de Vlaamse infofoon.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de voorzitter, ik wil deze interpellatie tot de minister-president richten om de link te leggen tussen het gehandicaptenbeleid en het technologisch beleid. Een eerste aanleiding tot deze interpellatie is een beslissing van de Vlaamse regering om haar publieke dienstverlening te verbeteren. Ze lanceerde in juli de idee om een infofoon te organiseren. Deze zou operationeel worden begin 1999. De administratie is ook bezig haar informatiebeleid te verbeteren. De voornaamste doelstelling van dit alles is de kwaliteit van de dienstverlening te verhogen. De burgers moeten de voordelen van alle mogelijke informatiesystemen maximaal kunnen benutten.

Dit sluit aan bij de resolutie over universele dienstverlening die in dit parlement werd goedgekeurd. De resolutie zegt uitdrukkelijk dat basisdiensten voor iedereen toegankelijk moeten zijn, en meer

bepaald voor doven en slechthorenden. De Vlaamse overheid zou volgens de resolutie bij projecten ter ondersteuning van universele dienstverlening en het informatiebeleid een voorbeeldfunctie uitoefenen.

Aan deze interpellatie ging een schriftelijke vragenreeks over de bestaande Vlaamse overheidstelefoonlijnen voor informatie en klachten vooraf. Ik vind het resultaat van die vragen eerder negatief voor de overheid en overloop even de antwoorden.

Minister Van den Bossche, in het kader van zijn verantwoordelijkheid voor Ambtenarenzaken, legt er terecht de nadruk op dat alle ambtenaren moeten openstaan voor iedereen. Het is echter onmogelijk alle ambtenaren rechtstreeks met alle mogelijke faciliteiten te omringen zodat ze ook voor doven en gehoorgestoorden direct klaar staan. Hij wees verder op experimenten voor de gehoorgestoorde studenten aan de RUG en de faciliteiten voor gehoorgestoorde werknemers van het UZ in Gent. Hij verwees naar de infolijn van de Vlaamse administratie in verband met onderwijs waarvoor echter geen specifieke voorzieningen bestaan.

Minister Demeester had het over de experimentele lijnen voor de drugs- en aidsproblematiek. Ze zoekt samen met de Vereniging van Doven en Gehoorgestoorden een oplossing om deze lijn meer toegankelijk te maken.

Minister Kelchtermans heeft de gecofoon en ABAB maar zonder specifieke faciliteiten voor gehoorgestoorden. Minister Peeters had niets te melden. Minister Baldewijns vermeldde de praatpalen die door het systeem zelf min of meer beschikbaar zijn voor doven en gehoorgestoorden. Hij vergat dat ook de wegentelefoon onder zijn bevoegdheid ressorteert. Ik veronderstel dat deze geen specifieke voorzieningen kent.

Van Cleuvenbergen

Minister Grouwels antwoordde dat ze suggesties had aangebracht bij de ministers om een aantal tegemoetkomingen uit te werken. Ze noemde ook de VRT-teletext met twee bladzijden informatie voor doven.

Minister Martens had het over de rusthuisinfofoon. Hij vermeldde dat ouderen deze lijn bijna niet gebruiken omwille van hun gehoorstoornis. Hij had het over de JO-lijn voor jongeren in bijzondere jeugdbijstand en de regiohuizen van Kind en Gezin, beide zonder extra voorzieningen. Hij meldde dat de jeugd- en kindertelefoon een aantal experimenten wil wagen. Het Vlaams Fonds heeft geen speciale telefoonlijnen maar is wel ontsloten via fax, e-mail en andere kanalen.

De minister-president verklaarde dat bij het VITO op aanvraag specifieke maatregelen kunnen worden genomen. Hoe moet dat dan? Tot mijn verbazing heeft de administratie bevoegd voor Wetenschap en Media hier zelf nog niet aan gedacht, en Export Vlaanderen al evenmin. De initiatieven ter bevordering van technologisch en wetenschappelijk onderzoek in de industrie kennen evenmin specifieke maatregelen, Toerisme Vlaanderen heeft er geen en de Vlam ook niet.

De bestaande telefoonlijnen – ook al zijn ze opgericht om bepaalde info te verspreiden – zijn ontoegankelijk voor mensen met gehoorstoornissen. Bovendien heerst er een enorme verwarring over de bevoegdheden inzake deze telefoonlijnen.

In de administratie is elke minister uiteraard bevoegd voor zijn diensten. De gebouwen van de Vlaamse Gemeenschap behoren tot de verantwoordelijkheid van minister Demeester. Er is ook een afdeling Informatica en Geïntegreerd Systeem die de kleinere telefoondiensten uitwerkt onder verantwoordelijkheid van minister Van den Bossche. We hebben een afdeling Communicatie en Ontvangst, onder de hoede van minister-president Van den Brande. We hebben voor grote installaties nog de afdeling Mechanica en Elektriciteit onder de bevoegdheid van minister Kelchtermans. De Regie der Gebouwen heeft ook nog zijn inbreng over de gebouwen. Dit is toch een vrij verwarrend beeld?

Minister-president Luc Van den Brande : De grootste eenvoud en rechtszekerheid zou men natuurlijk verkrijgen bij de aanstelling van één minister per administratieve bevoegdheid. Dat zou dan weer de

specificiteit tekortdoen en niet tot het meest billijke beleid leiden.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Het is niet zo belangrijk dat er slechts één minister per administratie is maar wel dat alle betrokken ministers op een bepaald moment op één lijn moeten zitten. Het begrip lijn moet u hier letterlijk opvatten.

Aan de andere kant zie ik dat Vlaanderen het voortouw neemt in heel wat nieuwe ontwikkelingen en initiatieven, ook op het gebied van telecommunicatie in de meest brede zin van het woord. Vlaanderen zit op internet. Alle administraties hebben een e-mailadres. We hebben telefax en minitel. Dit alles is te weinig gecoördineerd en te weinig op deze specifieke doelgroep gericht.

Professor Soete sprak op een studiedag, waar u ook aanwezig was, over bouwen aan de Europese informatiemaatschappij voor iedereen. Hij bracht verslag uit van de Europese ideeën daarover. Europa pleit blijkbaar voor coördinatie en regelgeving op Europees niveau maar ook voor overheidsdiensten als motor voor de opkomende informatiemaatschappij. Als u over dit onderwerp spreekt, legt u telkens de nadruk op universele dienstverlening en op de toegankelijkheid van alles voor iedereen. De oprichting van de Vlaamse infotelefoon wordt op dit ogenblik voorbereid. Over een jaar, begin 1999, kan de infotelefoon van start gaan.

Met dit alles in mijn achterhoofd, lijkt het mij een goed ogenblik om een duidelijk signaal te geven. De minister-president moet er op dit ogenblik voor zorgen dat het projectteam dat de infotelefoon voorbereidt, van in het begin aandacht besteedt aan de mogelijkheden voor doven en gehoorstoorden. Als we daar van in het begin aandacht aan besteden, zullen er in 1999 waarschijnlijk geen problemen zijn voor deze doelgroep. Volgens mij komt deze interpellatie op tijd om de innovaties in Vlaanderen te stroomlijnen. In het kader van de technologische ontwikkelingen moeten we dus specifiek aandacht besteden aan deze doelgroep.

Mijn eerste vraag gaat over het beleid inzake het stimuleren van nieuwe projecten zoals de infotelefoon vanaf 1999. Hoe wordt dit voorbereid voor doven en gehoorstoorden? Ten tweede wens ik te weten hoe men de informatieve diensten van teleadministratie en klachtenbehandeling in Vlaanderen kan aanpassen.

De voorzitter : De heer Aers heeft het woord.

De heer Wilfried Aers : Ik heb ooit eens gelezen dat er 16.000 heel zwaar gehoorgestoorden zouden zijn in Vlaanderen. Ik weet wel niet of dat cijfer juist is.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Het zijn er meer.

De heer Wilfried Aers : Die doelgroep is in elk geval groot genoeg om er meer voor te doen dan nu het geval is. Los van al die technische snuffjes waarvan ik niet zoveel begrijp, is er een eenvoudige oplossing mogelijk. Elke belangrijke dienst in Vlaanderen, bijvoorbeeld gemeentebesturen en belastingdiensten, zou een bediende kunnen opleiden in de gebarentaal. Dat is een eenvoudige oplossing. Dit kan trouwens niet moeilijk zijn, want ik ben ervan overtuigd dat genoeg bedienden bereid zijn om vrijwillig een cursus gebarentaal te volgen. Dat zou een eerste stap in de goede richting zijn.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mevrouw de voorzitter, dit probleem interesseert mij sinds de opening van het Vlaams Parlement. Op dat ogenblik kon iedereen telefoneren om bij de eerste vierduizend bezoekers te horen. Ik werk mee in een werkgroep voor gehandicapten, waaronder slechthorenden. Die werkgroep heeft de aandacht gevestigd op het feit dat iemand die niet hoort heel moeilijk dergelijke contacten kan leggen.

Ten tweede wil ik even iets zeggen over gebarentaal. De heer Aers heeft het daar trouwens ook al over gehad. Enkele maanden geleden is er al een interpellatie gehouden om tot eenvormigheid te komen in de gebarentaal in Vlaanderen en Nederland. Twee of vijf gebarentalen zorgen immers voor veel problemen. Dat werkt niet. Ik denk dat de overheid een taak te vervullen heeft om tot die eenvormigheid te komen.

Mijnheer de minister-president, een derde probleem situeert zich op het vlak van de techniek. U bent daar trouwens beter van op de hoogte dan ik. De techniek brengt voor slechthorenden of doven onvermoede mogelijkheden met zich mee. We moeten de techniek dan ook in hun voordeel uitbuiten.

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mevrouw de voorzitter, ik wil even inpikken op wat de minister-president

heeft gezegd. Zijns inziens zou het ideaal zijn om één minister te hebben met een volledige bevoegdheid. Hij zei het niet, maar hij dacht natuurlijk aan een onafhankelijke staat, aan een onafhankelijk Vlaanderen.

Ik stel echter vast dat de regering net het tegenovergestelde doet. We hebben een minister van Welzijn, die eigenlijk bevoegd is voor het gehandicaptenbeleid. Daarnaast stellen we nog eens een minister van Gelijkekansenbeleid aan, die werkt aan het gelijkekansenbeleid voor gehandicapten. Ik vind dat niet logisch. Dit staat haaks op wat de minister-president daarnet heeft gezegd.

Bovendien is het Vlaams Fonds ook een belangrijke instantie. Een van zijn hoofdtaken bestaat erin om voor het beleid voorstellen te formuleren die gericht zijn op de integratie van gehandicapten. Ik heb de indruk dat het Vlaams Fonds dat te weinig doet. In elk geval formuleert dit fonds zijn voorstellen met te weinig slagkracht.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik ben mevrouw Van Cleuvenbergen dankbaar dat ze dit punt heeft aangekaart. Zoals het nog wel eens gebeurt, graaft u heel diep. Dat is heel goed. Het behoort zeker tot het parlementair controlewerk. Het doet ons echter ook nadenken, de ironische opmerking even terzijde gelaten.

Eenvoud leidt niet altijd tot de grootste billijkheid. Vanuit mijn vorige bezigheid heeft dat me altijd enigszins achtervolgd. Voor de werklozen zou de eenvoudigste regelgeving zijn dat er maar één regel was. Dat zou heel eenvoudig zijn, maar waarschijnlijk zou dat wel heel onbillijk zijn. Dat neemt niet weg dat we alles op alles moeten zetten vanuit een synergie, een bepaalde benadering en een vooropgestelde doelstelling.

Mevrouw Van Cleuvenbergen, u en alle andere sprekers benadrukten de mogelijkheden van de nieuwe technieken. We moeten echter niet enkel nadenken over deze technieken, maar er ook gebruik van maken en er impulsen aan geven. De aanleiding, namelijk de voorbereiding van de Vlaamse infotelefoon, spreekt niet tegen dat men vroeger al bepaalde initiatieven had kunnen nemen. Op dit ogenblik moeten we in elk geval onze aandacht richten op concrete formules en een aantal maatregelen treffen voor doven en slechthorenden.

Van den Brande

Als timing hebben we 1999 vooropgesteld. Er zullen drie fasen zijn, omdat het onder meer te maken heeft met oprichten van systemen. Vanaf het voorjaar van 1999 willen we de Vlamingen met al hun vragen over de hele Vlaamse overheid laten bellen naar een centraal telefoonnummer. Dat is het principe van de infotelefoon. Deze Vlaamse infotelefoon wordt bemand door professionele voorlichters die ofwel onmiddellijk de vragen zelf beantwoorden ofwel de vraagsteller rechtstreeks verbinden met de bevoegde dienst. Men noemt dat deskundige dispatching.

Belangrijk daarbij is de opleiding en de vaardigheid in een aantal technieken. Om deze ambitie waar te maken, moeten de voorlichters gemakkelijk toegang hebben tot uitgebreide en geactualiseerde informatiebestanden. Op een centraal punt kan men maar iets doorgeven als men de andere punten kent. Er bestaat dus geen tegenstelling met andere partiële bijzondere telefoons, zoals groene telefoons en andere telefoons. Het gaat hier over een geïntegreerd netwerk.

Het is onze bedoeling om deze digitale informatiebestanden via internet ook ter beschikking te stellen van de bevolking. Dat is een eerste manier om de achterstelling van doven en slechthorenden in hun communicatie met de overheid weg te werken. In het kader van de brede discussie over communicatie en telemaatschappij moeten we ervoor zorgen dat er niet opnieuw een dualiteit ontstaat, ditmaal niet tussen degenen die hebben en niet-hebben, maar tussen degenen die kennen en niet-kennen of kunnen en niet-kunnen. De evolutie van de technologie moet er juist toe bijdragen dat die dualiteit afneemt, in plaats van dat ze nog eens wordt versterkt.

Daarnaast zullen de voorlichters van de Vlaamse infotelefoon ook gefaxte vragen onmiddellijk beantwoorden, net zoals ze dat doen voor de mondeling gestelde vragen. Ten slotte zal het informatiesysteem van de Vlaamse infofoon zo geconfigureerd zijn dat ook oproepen van doven en slechthorenden via de Minitel-doventelefoon kunnen ontvangen en beantwoord worden.

In een bijeenkomst van 16 december jongstleden selecteerde de Vlaamse regering acht pilootprojecten inzake teleadministratie uit 48 projectvoorstellen die door de administratie en Vlaamse openbare instellingen werden ingediend. Voor de ondersteuning van deze acht pilootprojecten werd in 85 miljoen frank voorzien. We willen op die manier op

korte termijn tonen hoe eigentijdse informatie- en communicatietechnologie de kwaliteit van de dienstverlening van de overheid kan verhogen.

Onder de pilootprojecten is een horizontaal coördinatieproject gekozen dat tot doel heeft een aantal generieke problemen met betrekking tot teleadministratie te onderzoeken. Het horizontale project moet onder meer oplossingen uitwerken voor de problemen waarmee personen met een specifieke handicap zoals doven en slechthorenden, blinden en slechtzienden worden geconfronteerd in hun contacten met de administratie. De in dit horizontaal project ontwikkelde oplossingen zullen worden geïntegreerd in de andere geselecteerde pilootprojecten en in lopende of nog op te zetten teleadministratieprojecten. In de loop van 1998 hopen we dat op dit vlak reeds een verbetering op het terrein merkbaar zal zijn.

Ten behoeve van doven en slechthorenden moeten we bijzondere aandacht hebben voor de communicatie-uitrusting. Het volstaat niet om een centrale infofoon te hebben, een aanspreekpunt waar de dispatching gebeurt, er moet ook aan de andere zijde van de communicatie worden gedacht.

Doven en zeer slechthorenden kunnen op dit ogenblik een tegemoetkoming krijgen bij het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, het VFSIPH, voor de aankoop van een doventelefoon of fax. Het Vlaams Fonds betaalt de factuur voor de aankoop van dat materieel terug tot een maximum van 21.000 frank, weliswaar verminderd met de prijs van een normaal telefoontoestel. Alle meerkosten die verband houden met de specifieke handicap worden dus terugbetaald.

Uit de statistieken blijkt dat de meeste doven en slechthorenden kiezen voor de fax. In tegenstelling tot Frankrijk is de Minitel-doventelefoon in ons land nooit echt doorgebroken. In Frankrijk werd dit aangekondigd met een gigantische campagne, wat hier niet het geval was. Dat het hier niet zo een succes was, heeft ook te maken met het feit dat de betrokkenen enkel kunnen communiceren met andere personen die een doventelefoon bezitten.

Welke hulpmiddelen er voor gehandicapten voor betoelaging in aanmerking komen, wordt bepaald in de bijlage van het besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de criteria, modaliteiten en bedragen van de tussenkomsten voor individuele materiële bijstand tot sociale integratie van personen met een handicap. Deze bijlage wordt halfjaarlijks geactualiseerd. Het zou een goede zaak zijn

Van den Brande

als een volgende actualisering zo wordt opgevat dat internetgebruik door doven en slechthorenden wordt gestimuleerd.

Het knelpunt daarbij is dat de aankoop van een computer niet voor betoelaging in aanmerking komt, alleen specifieke randapparatuur voor de handicap wordt betoelaagd. Deze strikte uitsluiting van een pc gaat in tegen de convergentietendens in de informatie- en communicatietechnologie. Toestellen met zeer specifieke mogelijkheden zoals de doventelefoon en fax ruimen dus meer en meer plaats voor krachtige pc's met veelzijdige mogelijkheden, zoals e-mail, faxkaarten en -programma's. De overheid kan deze convergentie beter stimuleren omdat dit meer mogelijkheden biedt voor de betrokken gehandicapte en omdat het uiteindelijk om goedkopere oplossingen gaat. Ik zal dit met de minister van Welzijn bespreken.

Bij het op punt stellen van de Vlaamse infotelefoon zal het horizontaal project worden geïmplementeerd naar alle nieuwe en bestaande projecten om praktische oplossingen te vinden voor doven en slechthorenden.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet van Cleuvenbergen : Ik dank de minister-president voor zijn duidelijke antwoord.

Ik zou nog willen weten welke projecten Vlaanderen nu al ondersteunt op het vlak van wetenschappelijk onderzoek inzake doven en slechthorenden.

Uw bedenking over het Vlaams Fonds is terecht. Het is belangrijk dat u dit op een positieve manier bij dat fonds aankaart.

Ik wil ook mijn bekommernis uiten over de ouderen die doof worden. Bij doven en slechthorenden denken we meestal aan mensen die bij de geboorte of op latere leeftijd met deze handicap worden geconfronteerd. We stellen echter vast dat mensen ouder dan zeventig veel minder goed horen. Ze zullen geen beroep doen op deze technische mogelijkheden, omdat ze er niet mee overweg kunnen. Die infotelefoon zal voor hen erg belangrijk blijven.

Ik ga ermee akkoord dat er een sensibiliseringsactie moet komen bij de overheid en de mogelijke klanten; men moet weten wat bestaat. Ik wijs weer op het verschil tussen mensen die een opleiding

hebben genoten in een school voor doven en slechthorenden en degenen die dat niet hebben gedaan. De eerste groep weet wat er bestaat, de andere groep is daar veel minder van op de hoogte.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Ik wil slechts twee zaken beamen, mevrouw de voorzitter. In de eerste plaats behoren heel wat ouderen tot deze categorie. Ik heb zelf meegemaakt dat mijn vader door een val plots volledig doof werd.

In de tweede plaats weet de minister-president maar al te goed welke plaats deze problematiek inneemt. In zijn hoedanigheid van minister van Buitenlandse Aangelegenheden steunt hij de dovenproblematiek in Zuid-Afrika. Als dit voor Zuid-Afrika van belang is, is het dat zeker voor ons.

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : De bezorgdheid omtrent deze problematiek is uiteraard terecht, maar ik wil eigenlijk een oproep doen om met deze commissie en bij voorkeur in samenwerking met andere commissies, de dovenproblematiek in zijn geheel eens onder de loep te nemen. Wat u hebt aangehaald, is natuurlijk al een zeer belangrijk onderdeel van het probleem. Er zijn evenwel nog heel wat andere aspecten die aandacht verdienen in het licht van de dovenproblematiek. Ik denk daarbij, bijvoorbeeld, aan de erkenning van de gebarentaal. Misschien is het zinvol een inventaris aan te leggen van wat binnen de wereld van de doven zelf als echte knelpunten worden ervaren. Daarbij aansluitend kan dan eventueel een hoorzitting worden georganiseerd. Dat is mijn voorstel. Het is evenwel niet de bedoeling dit louter binnen de commissie voor Welzijn te houden, ook de commissie voor Onderwijs, en andere, moeten bij dergelijke gesprekken worden betrokken.

Minister-president Luc Van den Brande : Mevrouw de voorzitter, collega's, ik denk dat van de diverse elementen die nu net zijn aangebracht, niet alles kan ressorteren onder de noemer van de vraag die formeel circuleert. Toch hebben mevrouw Van Cleuvenbergen en de heren Strackx, Aers en Van Vaerenbergh een aantal zaken aangestipt die ons terzake kunnen helpen.

Welke programma's lopen er momenteel ? Uw vraag speelt daar ook op in. Ik zal aan de voorzitter

Van den Brande

van deze commissie een lijstje bezorgen dat dan kan worden doorspeeld aan de leden.

Voor de ouderen en voor wie plots door bepaalde omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert met nieuwe technologieën te werken, steekt een concreet probleem de kop op. Dit is immers niet altijd zo vanzelfsprekend, hoewel we dit niet mogen veralgemenen. Daarom ook geniet het project PC-Kadee prioriteit. Het zal natuurlijk enkele jaren duren om al wie het lager onderwijs verlaat de basisvaardigheid bij te brengen om met die technologische mogelijkheden te werken. Het is mede de bedoeling om binnen het kader van het horizontaal goedgekeurde project een aantal denkrichtingen te onderzoeken die toelaten dit in goede banen te leiden. Vandaag kan ik daarop dus niet meteen antwoorden, want het is overigens niet zo eenvoudig om voor een dergelijke specifieke handicap oplossingen te scheppen inzake access - toegang - en integratie en niet-integratie. Het gaat namelijk om mogelijkheden die ontbreken.

Wat de sensibilisering aangaat, moeten we dit alles eerst tot in de puntjes uitwerken, vooraleer we daarover praten. Het aanbod moet eerst aanwezig zijn. We moeten evenwel wel laten blijken dat we hier specifiek aandacht aan besteden.

De heer Van Vaerenbergh verwees, net zoals mevrouw Van Den Heuvel, naar de onvoorstelbaar hoge cijfers die voorliggen in het kader van de afspraken met Zuid-Afrika. Het percentage van de bevolking dat met specifieke handicaps te kampen heeft, ligt daar ontstellend hoog. Als we daar samenwerkten aan een programma en ondersteuning verleenden, dan moet dat hier ook kunnen.

We onderkennen evenwel dat het een ander soort programma is. De specifieke onderzoeken vergen enige tijd. In mijn hoedanigheid van minister van Wetenschapsbeleid respecteer ik volledig de autonomie bij het vastleggen van de onderzoeksprojecten. Volgens sommigen keur ik naar believen projecten goed. Ik ontken dat ten stelligste. Dat gebeurt volgens strikte criteria. Een deel van de bijkomende middelen voor wetenschapsbeleid die binnen deze legislatuur zijn vastgelegd, zijn middelen die hetzij aan het FWO hetzij aan de Bijzondere Onderzoeksfondsen worden toegekend. Daar wijst men ze volledig autonoom toe aan projecten.

Er zijn soms bijzonder interessante maatschappelijke projecten die men eigenlijk zou moeten goedkeuren. Om één of andere reden blijken die echter niet te voldoen aan de geijkte wetenschappelijke criteria. Ik poog daar een oplossing voor te vinden door bijvoorbeeld een bijkomend krediet te voorzien voor beleidsgericht onderzoek. Een aantal van de maatschappelijke ontwikkelingen kunnen zo in een nieuw perspectief worden geplaatst.

Ik zal minister Martens op de hoogte brengen van het hier gevoerde gesprek. Ik vraag wel uitdrukkelijk om het probleem van de specifieke gehoorhandicap algemener en breder op te nemen. U moet zelf uitmaken of de verdere behandeling dient te gebeuren in verschillende commissies dan wel of deze commissie de link legt met onder andere de commissie voor Onderwijs. Ik zal minister Martens uitdrukkelijk vragen dat hij zich daarop voorbereidt.

De voorzitter : De heer Olivier heeft het woord.

De heer Marc Olivier : Minister Martens is helemaal niet actief wat dit betreft. Hij stelt dat hij er niets voor heeft voorzien en dat hij niet van plan is er iets aan te doen.

De voorzitter : Mijnheer de minister-president, ik wens het debat niet te heropenen. Als er één groep is van gehandicapten waarvan de technologische vooruitgang de afhankelijkheid kan opheffen, dan is het wel die van de gehoorgestoorden. Daarenboven zijn de mogelijkheden inzake diagnose van die aard dat ze een groot preventief effect kunnen hebben. Het is dan ook te betreuren dat men binnen de welzijnssector via het Vesoc, bij de verhoging van de middelen voor de gehandicaptenzorg en het Vlaams Fonds, de klemtoon heeft gelegd op tewerkstelling.

Bijkomende tewerkstelling is nodig maar er zijn ook middelen voor wetenschappelijk onderzoek en technische hulpmiddelen nodig. In die zin voelen we ons erdoor gesterkt dat de minister-president de zaak zal bespreken met de minister van Welzijn. Binnen het Vlaams Fonds moet hierop de klemtoon worden gelegd omdat het preventief kan werken en heel efficiënt kan zijn.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door mevrouw Van Cleuvenbergen werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet

Voorzitter

uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering
zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een vol-
gende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 14.40 uur.*
